

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 9Co/55/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7113224456
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslav Soga
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2016:7113224456.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Miroslava Sogu a sudcov JUDr. Dany Popovičovej a JUDr. Dany Bystrianskej v právnej veci žalobcu F. Z. H., bytom v H., N. Č.. X, zastúpeného JUDr. Jurajom Špirkom, advokátom so sídlom v Košiciach, Floriánska č. 19 proti žalovanému Y. Š., bytom v H., I. Č.. XX, zastúpenému JUDr. Igorom Milichovským, advokátom so sídlom v Košiciach, Krmanova č. 14, v konaní o zaplatenie 11.000,00 eur s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Košice I zo dňa 10.9.2015 č.k. 17C/57/2014-182 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi trovy odvolacieho konania 278,93 eur na účet advokáta žalobcu JUDr. Juraja Špirka do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa (ďalej len „súd“) zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi 11.000,00 eur s 5,75% úrokom z omeškania od 7.5.2013 do zaplatenia a nahradiť na účet právneho zástupcu žalobcu trovy konania vo výške 2.332,07 eur pozostávajúce zo súdneho poplatku 600,00 eur a z trov právneho zastúpenia vo výške 1.672,07 eur, všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Súd mal vykonaným dokazovaním za preukázané, že žalobca požičal žalovanému 11.000,00 eur, ktoré mal žalovaný vrátiť do konca apríla 2013. Vychádzal zo zhodného tvrdenia oboch, že k uzavretiu zmluvy o pôžičke došlo. Podľa zmluvy o pôžičke z 15.4.2013, žalovaný písomne potvrdil prevzatie 11.000,00 eur, ktoré mal vrátiť žalobcovi do 6.5.2013. Podpis žalovaného bol overený na notárskom úrade notárky JUDr. Viery Ogurčákovej.

Súd vyhodnotil, že takto došlo k podpisu zmluvy o pôžičke, ktorá je neformálnym, ale reálnym kontraktom, vyžadujúcim skutočné odovzdanie peňazí veriteľom dlžníkovi. Zmluvu o pôžičke podpísanú účastníkmi dňa 6.5.2013 pokladal za potvrdenie o prevzatí peňazí - pôžičky vo výške 11.000,00 eur a uviedol, že žalovaný mal možnosť preukázať opak, dôkazné bremeno však neunesol. Z výpisu z účtu M. H., matky žalobcu v Tatra banke, a. s. z obdobia od 3.-23.4.2013 mal za preukázané, že z jej účtu bolo dňa 8.4.2013 vybratých 3.000 eur a 15.4.2013 6.000 eur a vychádzal aj z toho, že žalobca si peniaze, požičal od otca, ktorý uviedol, že ich vybral z účtu manželky vo výške 8.000,00 a časť peňazí mal doma.

Súd prvého stupňa vychádzal z toho, že žalovaný pôžičku od žalobcu nepoprel. Vzal do úvahy aj obsah policajných zistení, keď uznesením Okresného riaditeľstva Odbor kriminálnej polície ČVS:Q.-XXXX/X-Q.-H.-XXXX zo dňa 16.2.2015 bola trestná vec zastavená, lebo skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci. V odôvodnení súd prvého stupňa uviedol, že vychádzal aj zo zápisníc o výsluchu účastníkov a svedkov v hore označenom konaní polície, napr. keď pred policajnými orgánmi

žalovaný 3.10.2013 tvrdil, že od žalobcu si požičal len 8.000,00 eur a prisľúbil mu ich navrátenie aj s odmenou celkovo vo výške 11.000,00 eur dňa 6.5.2013. Žalovaný tvrdenie, že uhradil dlh dňa 30.5.2013 na benzínovej pumpe na začiatku sídliska Jazera kamarátovi žalobcu P. K., kedy bol prítomný aj N. I. neskôr zmenil tak, že 30.5.2013 tomuto dal 8.000,00 eur s tým, že 3.000,00 eur mu dá neskôr. Vychádzal z toho, že žalobca aj pred políciou 28.10.2013 vypovedal, že požičal žalovanému na nejaký obchod 11.000,00 eur, ktoré mal od otca. Peniaze mal žalovaný vrátiť do konca apríla 2013, ale vrátenie od žalovaného požadoval márne.

Súd neuveril tvrdeniam žalovaného, ktoré uviedol pred políciou dňa 3.10.2013, že požičané peniaze vrátil kamarátovi H. dňa 30.5.2013 na benzínovej pumpe, za účasti P. K. a N. I.. Nepovažoval za vierohodné výpovede rodičov žalovaného, ako najbližších príbuzných žalovaného, ktorí mali sprostredkované informácie, o dohode účastníkov konania o vracaní peňazí, keď mali počuť len telefonický rozhovor, v ktorom mal S. Vítíz potvrdiť, že peniaze od ich syna prevzal.

Súd v odôvodnení uviedol a do úvahy pri vyhodnotení dokazovania mal za to, že svedok N. I., o telefónnom rozhovore pred policajnými orgánmi vypovedal, že prevzatie potvrdil len preto, že ho o to žalovaný požiadil kvôli otcovi, aby o vrátení počul. /ale prevzatie peňazí nepotvrdil). Vychádzal aj z toho, že tiež P. K. pred políciou ako svedok vypovedal dňa 7.4.2014, že pozná N. I., stretli sa s Z. H. st., Y. Š. a jeho otcom na čerpacej stanici v Ťahanovciach kde mu I. povedal, že peniaze neboli vrátené, len Y. Š. ho poprosil, aby povedal, že peniaze boli vrátené, nakoľko by mal problémy s otcom. Taktiež P. K. ak uviedol, že nepožičal peniaze Z. H. mladšiemu ani staršiemu v máji 2013, po tom ako sa stretli v Auparku v Košiciach a žalovaný mu volal, že nesie peniaze Kurucovi, že mal doniesť asi 10.000,00 eur, ale nedoniesol a nepotvrdil vedomosť o prevzatých peniazoch. Tiež súd vzal do úvahy, že svedok S. N. vypovedal dňa 14.5.2014 pred policajnými orgánmi, že požičal žalovanému 49.000,00 eur, ktoré mu doposiaľ nevrátil. V trestnom oznámení zo 17.9.2013 vyhlásil, že sa dozvedel, že žalovaný dlží 11.000,00 eur aj žalobcovi. Vychádzal aj z toho, že V. K. mu povedal, že stretol žalovaného na ulici, keď ten telefonoval s niekým, komu má vrátiť peniaze a keď zložil, tak sa smial, že „on si myslí, že ja mu tie peniaze vrátim“. Aj svedok X. E. dňa 4.9.2014 vypovedal pred políciou, že sám požičal žalovanému 15.000,00 eur na kúpu domu na západe. Z tých peňazí mu vrátil asi 3.000,00 eur. Počas konfrontácie s Y. Š. 9.9.2014 svedok uviedol, že žiadne peniaze mu žalovaný nedal. Z tohto súd urobil záver o tom, že žalovaný si požičal nielen od žalobcu a nemožno mať za preukázané, že žalovaný vrátil požičanú sumu. Žalovaný a aj jeho otec vo svojich výpovediach uviedli vo vzťahu k prebratiu dlžnej sumy od žalovaného, že ich mal vrátiť týmto tretím osobám (prostredníctvom P.K. a N.I., alebo p. N. a p. E.), ale aj pre rozpory v tvrdeniach žalovaného aj jeho rodičov, keď uvádzali, že si na vrátenie požičal od strýka, že K. mal dať najprv 8.000,00 eur a o 2 týždne 3.000,00 eur, keď otec žalovaného uviedol, že on sám si požičal od manželkinho bratranca a napokon matka žalovaného uviedla, že ona si požičala od bratranca 10.000,00 eur, aby dala synovi na splatenie dlhu žalobcovi, tieto nepokladal za vierohodné.

Súd dospel k záveru, že žalovaný si požičal sumu 11.000,00 eur, ale nepreukázal, že svoj dlh voči žalobcovi splnil. Vychádzal z potvrdenia o jej prevzatí, ktorý fakt žalovaný nevyvrátil, ale ani nepredložil, alebo neoznačil dôkazy na preukázanie tejto skutočnosti. Pretože žalovaný súdu nepredložil zmluvu o postúpení pohľadávky žalobcu na P. K., ani žiadne písomné potvrdenie ohľadne splatenia dlhu a žiadnym spôsobom súdu nepreukázal pravdivosť tvrdení, že žalobca ho žiadal, aby dlh voči nemu splatil P. K., ani skutočnosť, že dlžné peniaze odovzdal P. K. alebo N. I. a teda, aj skutočne splatil, preto súd prvého stupňa rozhodol o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi dlh ako je uvedený v enunciate tohto rozsudku.

Žalovaný neuhradil včas svoj dlh voči žalobcovi v dohodnutom termíne, do 6. 5. 2013, preto dňom 7.5.2013, nasledujúcim po splatnosti dlhu, priznal žalobcovi nárok aj na úroky z omeškania vo výške podľa nariadenia vlády č. 87/1995 Zb. v znení účinnom od 1.2.2013 keď k 7.5.2013 bola sadzba ECB vo výške 0,75%, preto výška úrokov z omeškania po navýšení o 5 percentuálnych bodov predstavuje 5,75% ročne z dlžnej sumy 11.000,00 eur od 7.5.2013 do zaplatenia.

Právne posúdil súd prvého stupňa vec podľa § 657, § 524 ods. 1, § 516 ods. 1, § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka a z vládneho nariadenia č. 87/1990 Zb. v znení účinnom do 31.1.2013.

O trovách konania súd prvého stupňa rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 a § 149 ods. 1 O.s.p. a zaviazal žalovaného nahradiť trovy konania žalobcovi a to zaplatený súdny poplatok 660 eur a trovy

právneho zastúpenia 1.672,07 eur podľa § 10 ods. 1, § 14. Ods. 1 a 3 a § 16 ods. 3 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb za 6 úkony právnej služby (príprava a prevzatie zastúpenia, žaloba v r. 2013, vyjadrenie k odporu v r. 2014, účasť na pojednávaniach 10.3.2015, 9.6.2015 a 10.9.2015) po 270,54 eur + režijný paušál 2 x 7,81 eur, 1 x 8,04 eur a 3 x 8,39 eur, spolu 2.332,07 eur.

Proti napadnutému rozsudku podal odvolanie žalovaný 30.11.2015 (rozhodnutie prevzal 13.11.2015) proti všetkým výrokom rozsudku z dôvodov uvedených v § 205 ods. 2 písm. a, b/, d/, f/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 a navrhol odvolaciemu súdu, aby zmenil rozsudok súdu prvého stupňa a žalobu v celom rozsahu zamietol, resp. rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vrátil tomuto na ďalšie konanie.

Dokazovanie vykonal súd prvého stupňa v rozpore s ust. § 132 O.s.p. Toto konanie tak napríňa porušenie čl. 46 ods. 1 Ústavy. Základné právo podľa žalobcu na súdnu ochranu nespočíva len v práve domáhať sa súdnej ochrany, ale túto v určitej kvalite aj takýmto postupom dostať a všeobecne poukázal na judikatúru Ústavného súdu SR v oblasti ochrany ústavných práv týkajúcich sa občianskeho súdneho konania a zásady materiálnej zákonnosti.

Namietal, neplatnosť právneho úkonu, lebo na základe zmluvy o pôžičke nedošlo k reálnemu odovzdaniu peňazí ako tvrdil žalobca, pričom sumu 8.000,00 eur žalovaný prostredníctvom tretej osoby žalobcovi vrátil.

Podľa odvolateľa súd pochybil, nedostatočne zistil skutkový stav a nedostatočne sa vysporiadal s tvrdeniami žalovaného o vrátenej pôžičke prostredníctvom tretej osoby P. K.. Svoje tvrdenia podopiera tým, že v trestnom konaní práve P. K. a N. I. vypovedali, že ich zoznámil žalobca a to za účelom vrátenia poskytnutej pôžičky. Z ich výpovedí malo vyplývať, že mali od žalovaného na účet žalobcu prevziať sumu poskytnutej pôžičky. Žalovaný vyčíta súdu prvého stupňa, že neprihliadol na výpovede rodičov žalovaného, ale prihliadol na výpoveď otca žalobcu, od ktorého mal žalobca čerpať finančné prostriedky vo výške 11.000,00 eur na poskytnutie pôžičky žalovanému, keď časť pôžičky 8.000,00 eur mala byť vybratá z účtu otca a zvyšok z domácej hotovosti, ale nakoniec žalobca predložil výpis z bankového účtu jeho matky, ktorý mal preukazovať výber finančných prostriedkov poskytnutých žalovanému. Žalovaný pokladá tento dôkaz za účelový a v rozpore s jeho predchádzajúcimi výpoveďami a aj výpoveďami jeho otca v trestnom konaní. Poukazuje pritom na zjavnú nelogičnosť výberov a to 8.4.2013 3.000,00 eur a sumy 6.000,00 eur dňa 15.4.2013, keď mal dostatok finančných prostriedkov na bankovom účte. Vyčíta prvostupňovému súdu, že nezohľadnil rozpory aj vo výpovediach svedkov v trestnom konaní.

K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca. S jeho tvrdeniami nesúhlasil, v plnom rozsahu sa stotožňuje s výrokom a odôvodnením rozsudku súdu prvého stupňa. Uvádza, že predovšetkým žalovaný nepredložil žiadne dôkazy, ktoré by preukazovali vrátenie finančných prostriedkov požičaných žalobcom žalovanému. Iba tvrdí, že ich vrátil prostredníctvom tretej osoby na pokyn žalobcu. Tieto tvrdenia nepodložil, rovnako ako tvrdenia o postúpení pohľadávky žalobcu na P. K.. Nepreukázal, že ich odovzdal P. K. a N. I. v období 7.4. a 10.4.2015. Títo popreli prevzatie týchto peňazí. Námietku žalovaného o neplatnom právnom úkone považoval za nedôvodnú. Uviedol k tvrdeniam žalovaného, že výber z bankového účtu preukázal aj čerpanie zvyšku požičanej sumy z domácej hotovosti. Žiadal potvrdiť rozsudok súdu prvého stupňa a priznať mu trovy odvolacieho konania za vyjadrenie k odvolaniu vo výške 278,93 eur a to za tarifnú odmenu podľa § 10 a nasl. vyhlášky č. 655/2004 Z.z., 270,54 a režijný paušál podľa § 16 ods. 3 vyhlášky 8,39 eur x 1.

Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací prejednal odvolanie žalovaného, bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 214 ods. 2 O.s.p., v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 212 ods. 1, 3 O.s.p., z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného veci samej nie je dôvodné.

Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 1.6.2016 o 9.00 hod. v pojednávacej miestnosti č. dv. 227/II. posch., pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli zverejnené dňa 26.5.2016 na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach v zmysle ust. § 156 ods. 1,3 O.s.p..

Súd prvého stupňa vecne správne rozhodol vo veci samej a jeho rozsudku nemožno vytknúť nedostatočné zistenie skutkového stavu, alebo, že by na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne

zákonné ustanovenia, alebo tieto nesprávne vyložil. Odvolací súd nezistil ani inú vadu konania uvedenú v § 221 ods. 1 O.s.p.

Súd vykonal všetky dôkazy potrebné pre náležité zistenie skutkového stavu, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa ust. § 132 O.s.p., z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie vo veci samej, zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver, preto odvolací súd rozsudok vo veci samej ako vecne správny potvrdil, podľa § 219 ods.1 O.s.p.

Správne, presvedčivé a zákonu zodpovedajúce sú aj dôvody rozsudku vo veci samej, s ktorými sa odvolací súd stotožňuje a na tieto odkazuje (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Ani jeden zo žalovanou uplatnených odvolacích dôvodov nie je daný.

Podľa § 205 ods. 2 písm. a) O. s. p. odvolanie proti rozsudku, možno odôvodniť len tým, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1.

Podľa § 221 ods. 1 O. s. p. súd rozhodnutie zruší, len ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c) účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g) rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát, h) súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, i) sa rozhodlo bez návrhu, nejde o rozhodnutie vo veci samej a dôvody, pre ktoré bolo vydané, zanikli alebo ak také dôvody neexistovali a j) bol odvolacím súdom schválený zmier.

Odvolací dôvod, spočívajúci v existencii inej vady konania, (§ 205 ods. 2 písm. b) O.s.p.) je v súdnej praxi vykladaný tak, že ide o vadu konania, na ktorú musí odvolací súd prihliadnuť a jej základom je porušenie iných procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní, za predpokladu, že mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Ide o vadu, ak súd vychádzal z neúplného alebo nesprávne zisteného skutkového stavu veci, z dôvodu, že pri vykonávaní dokazovania nepostupoval v súlade s príslušnými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku. Žalovaný uviedol, že súd jednak nezistil správne skutkový stav a pri zisťovaní skutkového stavu veci vytýkal neprávny procesný postup.

Po preskúmaní veci, odvolací súd však urobil záver, že rozhodnutiu súdu nemožno vytknúť porušenie iných procesných ustanovení, upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní, neúplne alebo nesprávne zistený skutkový stav, ani taký postup pri vykonávaní dokazovania, ktorý je v rozpore s prísl. ust. Občianskeho súdneho poriadku a ktorý by zakladal tzv. inú vadu konania, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 205 ods. 2 písm. b) O.s.p.). V konaní nebola zistená žiadna vada konania uvedená v § 221 ods. 1 O. s. p., v dôsledku ktorej by bolo potrebné rozsudok zrušiť. Podľa ustálenej súdnej praxe inými vadami, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci sú všetky vady prejavujúce sa v chybnom postupe súdu prvého stupňa pri dokazovaní, v nesprávnom posudzovaní procesných otázok, ktoré neboli predmetom samostatného rozhodovania, v chybnom poučovaní účastníkov a v ďalších nedostatkoch v jeho činnosti, ku ktorým došlo v priebehu konania alebo v súvislosti s rozhodovaním, pričom spôsobilým odvolacím dôvodom nie sú bez ďalšieho, ale len vtedy, ak sú dôsledkom takého porušovania predpisov procesného práva, ktoré mohlo mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

V konaní pred súdom neboli zistené také procesné vady - iné vady, ktoré vytýka žalovaný, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. d) O. s. p. sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre rozhodnutie súdu prvého stupňa je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne lebo nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným

dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 132 O. s. p., a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 132- § 135 O. s. p.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva, že súd vzal do úvahy iba skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, resp. vyšli počas konania najavo a neopomenul žiadnu skutočnosť, ktorá z vykonaných dôkazov vyplynula, resp. vyšla počas konania najavo, jeho skutkové zistenia nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov, nie je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo bolo zistené spôsobom vyplývajúcim z § 132 - § 135 O.s.p.

Podľa § 205a ods. 1 O.s.p. skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa, sú pri odvolaní proti rozsudku odvolacím dôvodom len vtedy, ak a) sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu (prísediaceho) alebo obsadenia súdu, b) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, c) odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4 a d) ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Žalovaný neuviedol v odvolaní nič, čo by zakladalo existenciu uvedeného odvolacieho dôvodu podľa § 205 ods. 1 písm. f). Právnym posúdením je činnosť súdu prvého stupňa, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania) a použitie správneho ust. neznamená iba opísanie jeho dikcie, ale i jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu alebo inak vyjadrené posúdením veci po právnej stránke treba rozumieť výklad o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil, a výklad o tom, aké majú účastníci na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ust. vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá.

Súd správne vec posúdil ako zmluvu o pôžičke uzavretú podľa § 657 a § 524 ods. 1, Občianskeho zákonníka. Súd prvého stupňa náležitým spôsobom zdôvodnil a ozrejmil prečo čo považuje za preukázané a v čom žalovaný dôkazné bremeno neuniesol.

Súd použil správny právny predpis, správne ho aj vyložil a na daný skutkový stav ho i správne aplikoval, t. zn. z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania.

Odvolací súd po preskúmaní veci v napadnutej časti dospel k záveru, že v tejto časti súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav a správne vo veci aj rozhodol. Správne, výstižné a presvedčivé sú aj dôvody tohto rozsudku v napadnutej časti, na ktoré v celom rozsahu poukazuje aj odvolací súd. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa, na ktoré v celom rozsahu poukazuje.

Odvolacie námietky žalovaného odvolací súd považuje v celom rozsahu za neopodstatnené. Odvolací súd sa náležitým spôsobom vypořiadal s vykonaným dokazovaním, vrátane svedeckých výpovedí.

Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku nie je potrebné nič doplniť, lebo tento je v súlade s ustálenou súdnou praxou, preto odvolací súd nepovažuje za potrebné k tomu nič dodávať.

Keďže odvolací súd sa s týmto právnym názorom v celom rozsahu stotožňuje rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny s poukazom na ust. § 219 ods.1, 2 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p., pričom úspešnému žalobcovi priznal odmenu za 1 úkon právnej služby (vyjadrenie k odvolaniu zo dňa 22.12.2015) 270,54 eur a režijný paušál 8,39 eur

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3: 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.